

не въ една срѣдина симпатии къмъ българския народъ по тоя случай не бѣха ни гола дума, ни простъ изкусенъ шумъ, но че консервативното тогава английско правителство съ Биконсфилда на чело стоеше, съ изключение до нейдѣ на лордъ Дерби, върху една почва, която едвали допускаше надежда за свършено упътване английската политика съотвѣтствено съ това възмушение и съ тия живи симпатии, и то не отъ недоброжелателство за подобрене именно участъта на българския народъ, а просто отъ страхъ да не би Турция да бже замѣстена въ Цариградъ съ друга нѣкоя велика сила, както ни се казваше това не отъ едно мѣсто. Едно само нѣщо ни се виждаше като повече отъ вѣроятно, а то бѣ, че, както поради общественото мнѣние въ Англия, така, отъ друга страна, и поради тогавашното политическо положение на Европа, каквото бѣше създала френско-пруската война отъ 1870—1871 г., мжчна, дори невъзможна се прѣдставяше мисълта за една втора кръмска война скроена и подготвена отъ Англия въ съюзъ съ нѣкои западно-европейски сили въ полза на Турция. Въ това ни увѣряваха както Гладстонъ, така и лордъ Джонъ Рюселъ, така и Фицъ Морисъ, така и самиятъ, иначе прѣдпазливъ, Форстеръ, а това успокояваше всички доброжелатели на нашия народъ, това бѣ и за насъ лично голѣма утѣха и голѣма надежда, съ каквито и оставихме Англия.

